

Santi Balmes: «He fet un experiment literari per parlar de les persones extremes que hi ha en mi»

El cantant i compositor de Love of Lesbian presenta una novel·la cuinada a foc lent, 'La fam invisible'

Santi Balmes presenta el llibre «La fam invisible» | Xavier Mercadé

La fam invisible (Columna, 2018) és el nom d'una cançó de **Love of Lesbian** on **Santi Balmes** ja apuntava cap a la seva identitat i la necessitat de tenir una bona actitud davant la vida. A la seva nova novel·la del mateix títol, però, **Balmes** escriu sobre un protagonista que acumula noms, àlies i *alter egos* extrems (Roman Spinelli, Equilibrista, Pertur, Bourgeois...), que fa un viatge cap a les profunditats de si mateix, una ciutat interior anomenada Bruma. És un llibre amb traços d'autobiografia, assaig, poesia, diari i regressió existencial amb un fil argumental de novel·la policíaca.

Com arribes a aquest llibre de 448 pàgines? Què és per tu 'La fam invisible'? Perquè al llibre en dius unes quantes: "Allò que t'ha fet arribar més lluny de les teves aparents capacitats" o "la consciència d'estar viu a través de l'observació dels morts i la justificació de la pròpia existència".

És un llibre molt documentat. De fet, molts altres llibres meus l'han avançat però havia de sortir ara, quan sento que he fet la volta sencera el meu cercle vital. I no és tant que el llibre em serveixi per parlar de mi com d'un experiment literari que parla de persones molt extremes que hi ha en mi, en el meu interior. Al final, al llibre hi veig el meu desig d'anar més enllà, que és el meu motor

vital.

Com coneixes el prologuista, l'escriptor César Pérez Gellida (Valladolid, 1974)?

El César va escriure un llibre sobre un assassí que començava cada capítol amb trossos de cançons i algunes eren de **Love of Lesbian**. És un assidu als concerts, i era al concert de la sala Porta Caeli de Valladolid on vaig tenir l'accident, però no ho va veure perquè la caiguda va ser a les últimes fileres i ell era més endavant. El que ha fet en aquest llibre és ajudar-me a crear una trama policiaca dins la novel·la. Quan el protagonista parla de la possibilitat de ser el seu propi sicari i fer que el lector pensi a veure quina de totes les personalitats es carregarà, em va ajudar a pensar-ho així. Tots aquests pensaments se succeeixen després del xarampió que pot ser per a un mateix l'èxit, on tot gira al seu voltant. Un es troba absorbit i perd el contacte amb l'entorn (hi ha gent a qui aquest estat li dura molt). Penso que la meua caiguda va ser curativa.

El llibre té la versió original en castellà per a Planeta i la traducció al català d'Anna Carreras per al segell Columna?

Vaig començar a escriure el llibre en català, que és la meua llengua materna, però després em vaig passar al castellà, que és la meua llengua social (des del Baix Llobregat passant per les Corts de Barcelona fins a la banda, per mi al carrer anava molt relacionat amb el castellà). Clar, els dos personatges em portaven a veus i llocs diferents i al final em vaig decidir a escriure'l tot en castellà i que l'Anna Carreras el traduís al català i li acabés de donar forma. Ha estat una tasca molt bèstia. He anat escrivint a la furgoneta de gira, a les habitacions d'hotel... I anava fent parlar el meu jo sexual, el burgès i tota la resta.

Santi Balmes, de Love of Lesbian. Foto: Xavier Mercadé

Al pròleg es diu que aquest és un ?passeig pels carrers de la ciutat interior de Santi Balmes'. En quin sentit aquest nou llibre té més d'autobiogràfic que no pas altres

d'anteriors com *La doble vida de les fades* (La Principal de los Libros, 2014) o *Canción de Bruma* (LPDLL, 2017)?

Bruma té a veure amb certa confusió que tinc dins el cap. Tant de bo fos una persona més equilibrada, però em trobo més en la boira entre Barcelona i Lleida, o Vic, que no pas a ser un budista amb el cap assolellat.

Trobem la ?història d'un paio polièdric, sense rostre i multitud de cares', ?sense cap més pretensió que compartir emocions'... Però hi ha hagut un creixement a l'hora de saber descriure escenes i hi ha voluntat de creació d'un escenari, una mínima estructura argumental que no existia en les altres obres. Però, per coses que dius, sembles anti-escola d'escriptura... Com enfoques la teva carrera literària?

Vaig començar escrivint i component a la vegada. M'ho passo més bé més amb el treball coral amb la banda, implica una germanor i empatia que no hi ha en la travessa pel desert que és escriure. La literatura em costa molt, i a més és una tasca que per mi té una carència important, el contacte amb el grup i amb el públic.

El llibre és una broma infinita sobre la recerca de la teva veu pròpia com a autor? A la pàgina 274 dius: "Haig de canviar de vida, deixar la feina, quedar-me quiet un any per escriure, i escriure, trobar la meua personalitat d'una maleïda vegada, ja saps, allò que diuen sobre la veu de cada creador". O a la 318: "El món no deixa mai de ser una broma, de vegades graciosa, altres d'un mal gust atroç".

Ara que he acabat la novel·la realment em ve de gust deslliurar-me de mi. Ara faria una novel·la juvenil, res a veure amb aquesta. El llibre és molt bastard. No és una novel·la habitual. Sempre que a l'escola em feien fer una redacció, quan era de tema lliure treia excel·lents, així que aquí he mesclat l'assaig amb la biografia. No és ben bé una novel·la policíaca, ni eròtica. També és cert que els patrons me'ls passo pels collons i llavors vaig a una festa i no sé si vaig ben vestit o no.

Love of Lesbian a la Rambla de Figueres Foto: Xavier Mercadé

En un moment dius "Un creador no deixa de ser un enginyer d'emocions". En d'altres fas aparèixer alguns amics músics com Dorian, amb la cançó "Cualquier otra parte", alhora que inclou alguna referència a cançons de LOL, com "Universos infinitos", del disc 1999, o el naixement del *hit* "Club de fans de John Boy". I les anomenes epifanies...

Visc molt intensament la música i el moment de compondre. Cada cançó bona és un petit miracle. Que allò t'emocioni i després arribi a tantes persones... és inexplicable, pura màgia.

També es parla molt del pas del temps, fins i tot fas un conte molt bonic d'una "curse amb el temps". T'obsessiona?

Mirava la segona temporada de *Cosmos* i em va venir la reflexió bèstia del temps i la velocitat constant... Aquest temps que passa, que no té a veure amb el teu temps intern. De nen sí que penses que el temps no va amb tu, després et rendeixes a l'evidència que anem a diverses velocitats, que el pas del temps és una batalla perduda. *La fam invisible* és també fer moltes coses abans que arribi el final. Molta part del llibre parla d'aquesta obsessió de fer moltes coses, de no deixar res per perdre.

He trobat alguna contradicció a la novel·la, com quan dius: "A molts els fa pànic quedar com uns imbècils, i no s'adonen que opinant és quan se'ls veuen les costures. Si em pregunta la meua opinió sobre la majoria de coses que passen o d'éssers que habiten aquest planeta, li diré que són matèries de les quals tinc poca informació". Tu també et passes la novel·la opinant, amb diferents *alter egos*, però opinant.

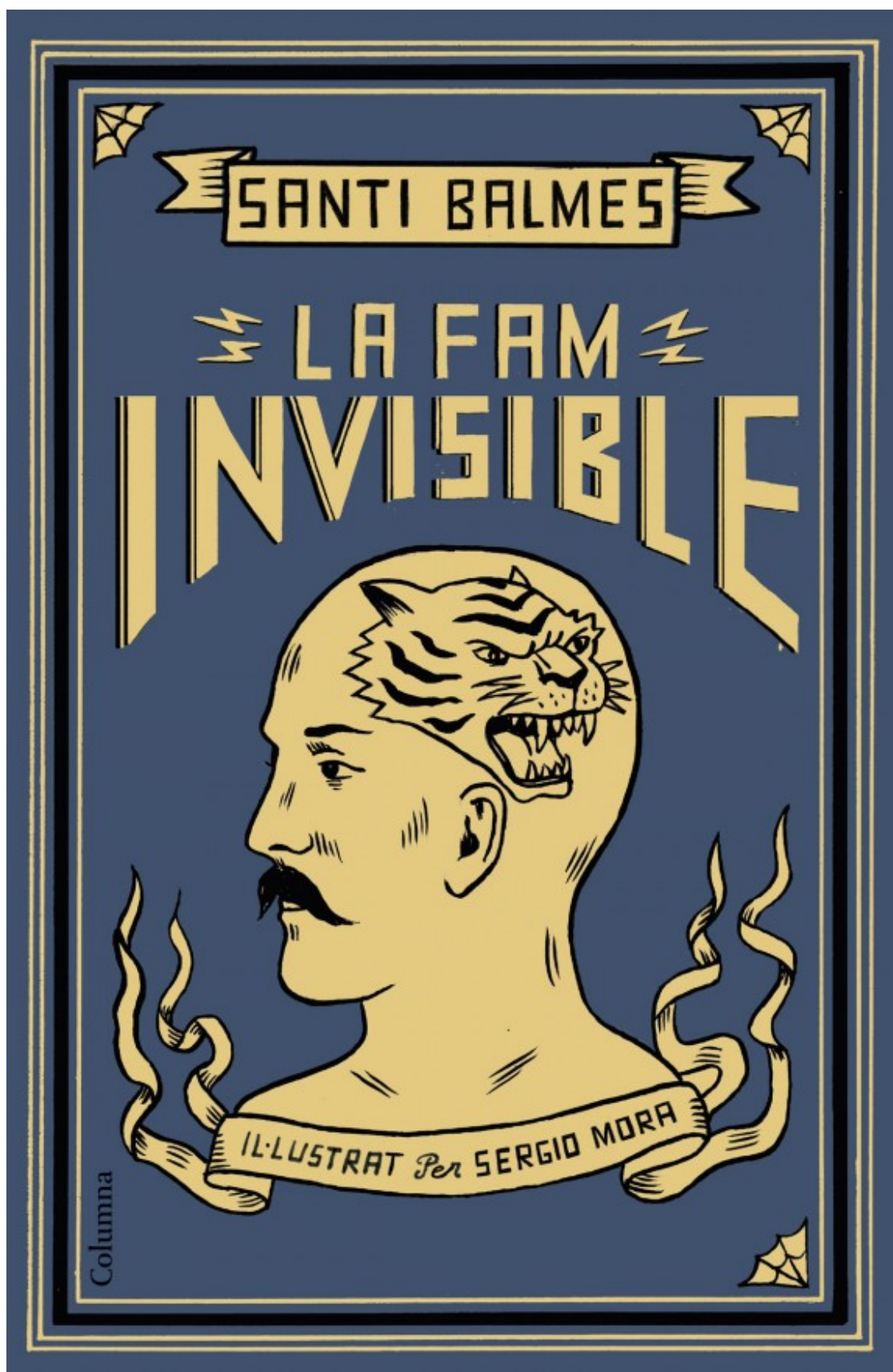
Hi ha l'opinió interna i l'externa. A la novel·la intento reflectir les contradiccions, sí. A les xarxes, jo no sé què passa al lemen i tendim a donar opinions de tot i simplistes. Som un país que ens costa reconèixer que no tenim ni idea del que estem dient. Quan vaig començar a compondre em va venir molta frustració perquè volia fer i dir tantes coses... i el temps és limitat. Les gires s'allarguen i vas acumulant material que no cap en un disc, que només tindrà dotze cançons. De fet, he estat molt zen a l'hora d'escriure aquest llibre. Ara ja sé el *tempo* que necessita cada cosa. Ha estat la meua lluita interna entre la productivitat i el temps de maduresa que necessita cada cançó, com quan un es mira el vi en una bodega mentre assoleix el grau de maduresa.

El llibre, tot i que té molt de romanticisme, també el planteja com una mena de disculpa amb com has tractat algunes dones? Què has expiat en aquest llibre?

No, no em disculpo. Si hi ha algú al llibre a qui volia fotre canya, aquest era jo. Perquè un no arregla res si no s'arregla un mateix. Era posar les coses a lloc. La figura femenina de la novel·la (Edith), el desig de ser acceptat per ella, passa per una recerca d'unicitat, d'estar-hi unit, que m'aporta una comprensió més gran de la vida i el món.

Pateixes SDP (Síndrome de Diògenes Psíquica), o ja t'has curat?

No soc una persona que conviski amb rancúnia amb els altres. Penso que hi ha persones que estan arrelades en una rancúnia que arriba a resultar anacrònica. Allò acaba podrint l'organisme. De fet, m'impressiona el llibre perquè hi ha una quantitat de reflexions que em fa cert rubor que surtin a la llum. Però Planeta feia temps que m'anava al darrere...

Portada del nou llibre de Santi Balmes